

LA METAMORFOSI

-Que collons m'està passant? L'esport i jo mai hem sigut bons amics!- Remugava el Sergi a la línia de sortida de la marató de Barcelona.

El meu germà gran sempre s'havia submergit en una teranyina de festes inacabables amb cocaïna, prostitutes i Ballantine's, que l'havien portat pel mal camí.

-Sóc l'ovella negra de la família Laia.- Em deia sovint amb un somriure trencat, quan tenia alguna bronca amb la mare.

Just avui, fa tres anys que el pare va morir a la falda del Montblanc. Esportista destacat i home exemplar. La demora en els tràmits de repatriació del cadàver van aprofundir una ferida que encara avui continua oberta.

-Encara estàs a temps de fugir cap al bar.- Li dic mirant-lo als seus petits ulls verds, mentre li enganxo el dorsal a la samarreta amb uns quants cops pujats de to.

Ens fonem en una llarga abraçada i m'allunyo ràpidament passant ajupida per sota la cinta que separa el públic. Entre la multitud de caps, s'endevina una mà aixecada amb un revòlver. La tensió flota en l'ambient. El tret de sortida inicia una reacció en cadena, com la ona expansiva que crea una pedra llençada a l'aigua estancada. El cor em bateja amb força i murmuro: -Sort!-

Quilòmetre dotze. La calor és asfixiant i la marea humana deixa darrera seu una manta d'ampolles d'aigua per terra. El veig enfiletar Via Laietana serpentejant amb bon ritme i totalment concentrat en la cursa.

Alguna cosa esta canviant a les entranyes del Sergi. Aquelles bacanals salvatges es van diluint amb el temps. Ja no es sent còmode als pubs, i el whisky ja no apaga l'amargor de la coca a la gola. Sovint surt a corre sense cap destí. Curses locals i pedalades populars l'ajuden a posar en ordre els seus pensaments. Potser és la seva particular redempció.

Quilòmetre vint-i-vuit. El SEM auxilia a un corredor kenia que ha caigut desplomat sobre l'asfalt calent. Una esgarrifança em recorre tot el cos al veure els seus ulls en blanc. Les penúries que passen els immigrants africans per sobreviure al primer món, els aboca a participar a tot tipus de curses per aconseguir el premi en metàl·lic. No porta GPS, ni beguda isotònica, ni barretes energètiques.

Sempre havien tingut una relació complicada. El pare mai va retreure el comportament del seu primogènit. Tot i així, el meu germà palpava la seva decepció cada vegada que trucaven de comissaria, o havia d'anar al banc a tancar els seus desfalcs.

Quilòmetre trenta-quatre. Aturad en un lateral, el Sergi s'agafa amb una mà a la barana de seguretat mentre s'ajup a vomitar. Té l'estomac tancat i els genolls li fan figa. De lluny, veig com s'acosta un membre de l'organització a preocupar-se pel seu estat. Després de conversar uns segons, torna a arrencar la marxa amb un ritme fràgil.

Tot i ser la petita de la família, sempre he exercit de germana gran i mediatra per alleugerir les tensions familiars. Sovint he sigut confident del Sergi i enviada diplomàtica del pare. Sento la necessitat de seguir estant al seu costat.

Quilòmetre quaranta-dos. Línia de meta. Té la mirada perduda i el cap li va d'un costat a l'altre com si estigués delirant. La cara desencaixada per l'esgotament i els braços enlaire senyalant al cel. -Va per tu, pare!-